

Bahçe biziz, gül bizdedir...

10 Nisan 2015 [Tefrika](#), [Yazı](#) [Yorum](#) [yapın](#)

<http://mehmetefe.com/bahcemiz/>

28

Mart, 1985 günü Hakkın Rahmetine kavuşan, Bayrampaşa Muradiye Camii imamı Ahmet Sarioğlu Hocamız anısına düzenlenen "Asrın İdraki ve İslâm" Sempozyumu

"Asrın İdraki ve İslam II" Sempozyumu'nda Mehmet Efe'nin Bildirisi

"Sürgünlerini budayan ümmetin bahçıvanları..."

Bismillahirrahmanirrahim.

Bugün esas olarak Ahmet Hocamızı anma toplantısı yapmadığımızı biliyorum. O'nun aramızdan ayrılışını değil, O'nun ve O'nun gibilerin çabalarının mirasıyla ne yaptığımızı, ne yapabileceğimizi konuşuyoruz biliyorum. Ama bugüne dek içimde sakladığım, hakkında yazmadığım, konuşmadığım Ahmet Hocam'ı şimdi onunla aynı yaşa gelmiş bir öğrencisi olarak biraz anmak istiyorum artık. Ondan sonra da inşallah Ahmet Hoca'sız kalışımıza

dair bir şeyler söylemek istiyorum. Karşınıza burada, iki gün boyunca dinleyeceğiniz insanların mükteşebatıyla çıkmıyorum. Hala bir öğrenciyim.

Burada bulunan öğrencileri arasında herhalde bir başka öğrencisinin veya Muradiye Camii cemaatinden birinin götürmediği ender, belki de ilk öğrencisiydim Ahmet Hoca'nın. Beni O'na, ilkokul ve ortaokul yıllarımda Malatya'nın Orduzu kasabasında gittiğim mahalle camimizin imamı Hanifi Hoca göndermişti.

Rahmetli Hanifi Hoca mahallemizin omurgasıydı. Bahçelere dağıtılan suyun adil olmasını sağlar, hasta Alevi çocuk için camide para toplar, önce 54 farzı sonra ilmihali sonra elifba ve Kuran'ı öğrettiği çocukların anne babaları arasındaki kavgalara bile müdahil olurdu. Sokakta karşılaştığı anlaşmazlıklara, "camiye gidelim orda konuşalım" diyerek girişirdi. Okumayı seven çocuklara evden romanlar, hikayeler getirirdi. Hz. Ali cenklerini seven bildiğim tek Cami imamıdır. Türkü de söyleyen. Hepimizden elifbamızı, cüzümüzü, üzerine besmele işlenmiş kendi tasarımı beyaz bir çantayı omuzlayarak, başımızda takke, gösterere göstere mahalleden geçerek camideki derslere gelmemizi isterdi. Kur'an'a geçmek o kadar önemliydi ki annelerimiz, ilk dişini çıkaran çocukları için yaptıkları gibi, Kur'an okumaya başladığımızda, mahalleye aş yapıp dağıtırlardı. Ve Hanifi Hocamız, Kur'an'a geçenlere okudukları ayetlerin anlamını da söylerdi.

Parasız yatılı lise sınavında İstanbul Kabataş Erkek Lisesini kazandığımı öğrendiği gün, çok sevinmiş, bir ödül vermiş, bir de "aman dikkat et, İstanbul'un çakkalı çoktur, (şeddeli K ile çakal) namaz kılanlarla, Kuran okuyanlarla arkadaşlık et" demişti. "Hocam sizi çok özleyeceğim" deyince, "İstanbul'un hocaları da çoktur. Ne güzel hocalar, ne güzel camiler var orda!" demişti. Sonra yola çıkacağım zaman geldiğinde elini öpüp vedalaşmak üzere gittim yanına ve o gün Ahmet Hoca'ya emanet etti beni.

"İstanbul'da, Bayrampaşa'da Muradiye Camisine git. Orada bir Sarioğlu Ahmed Hoca var. Bul onu, benim gönderdiğimi, selamımı söyle." Sonra da gülerek "Lazdır ama iyidir. Böyle dediğimi söyle sen ona" dedi. Ben İstanbul'a yatılı liseye geldikten bir iki sene sonra da Hanifi Hoca, uzun süre direndiği, tüm camilere mecbur edilen devlet hutbelerini okumaya daha fazla direnemediğinde, imamlıktan istifa etmiş ama camiye ve öğretmeyi terketmemişti.

Okula başladıktan bir iki ay sonra nihayet bir hafta sonu buldum Muradiye Camisi'ni. İstanbul'un güzel camilerinden değil, alelade bir mahalle camisi idi.

Ahmet Hoca namazdan sonra yanına gelen cılız çocuğun elini koca bir adammış gibi sıkıyordu. Kimin gönderdiğini söylediğimde çok neşelenmişti. O canlı, hayat dolu Karadeniz şivesiyle "Oooo Sünni cemaatin Şafi imamı Hanifi Hocam ne güzel bir Kürt'tür. Ne güzel bir selam getirdin sen." diye kucaklayıverdi. Demek aralarında böyle bir şakalaşma vardı. "Zayıfsın benim gibi. Ne güzel adın varmış senin Efe Mehmed!" dedi. Elini öpmek için eğilmeye kalkıştım, derhal doğrulttu beni "Müslüman tik duracak değil mi efem? Allah tik duranı sever değil mi?" demişti. Muhtemelen o günden dolayı hayatım boyunca hiç kimse beni mezhep tartışmalarını ciddiye almaya ikna edemedi. Kürt'le Laz'ı ayrı görmeye de.

Muradiye Camii, gördüğüm ilk "yeryüzü sofrası"ydı. İmamının sigara içtiği, cemaatin imamla bir halkada oturup her şeyi konuşabildiği, İslami ilimlerin öğrenildiği bir camiydi.

Ahmet Hoca, tıp fakültesini ve hukuk fakültesini okumuş ama doktor ya da avukat olabileceken hoca olmuştu. Yakın zamana kadar bu ülkede az da olsa insanlar aşklarının, tutkularının, ilgilerinin sesini duyabiliyor, bu çağrı üzerinde bir hayat kurabiliyorlardı. Çünkü devletin ezmeğe çalıştığı ruhlarını onaran bir **Ümmühan öğretmen**, bir **Ömer Abi**, bir **Ahmet Sarıoğlu** hoca ve yine onun öğrencilerinden **şef** lakaplı bir **Osman Bostan** ağabey, bir **Davut Şanver** Abi vardı her mahallede. Ahmet Hoca, bizi başka bin türlü şey olabileceken olmaması gereken şey olanlardan, yani hoca, alim, ilahiyatçı olanlardan *korumak*, dinimizi kimliğimizi kendimizin öğrenip, Müslümanlığımızın sahibi olup, sahici olup, yine olmak istediğimiz kimseler olabilmemizi sağladı.

Bir arkadaşımızın not aldığı meşhur bir cümlesi vardır mesela. Klasik bir eserimizden, boy abdestinin detaylarını tartışan bir bölüm okurlarken. "Biz gerekirse karateciler gibi çalışır, kürek kemiğimizin ortasına dokunur hale geliriz, eğer Peygamber Aleyhisselam gerçekten öyle olmalı dediyse."

"Bana tatil günlerinizin yarısını verin size **Sahih-i Buhari** vereyim" diyordu. "Bana da Sahih-i Buhari verin hocam" demiştim. "Sana **Riyazü's Salihin** versem daha iyi olmaz mı efem, onla başla" demişti gülerek. "Daha küçük görüldüğüne bakma, Buhari de var içinde, Müslim de. Hadis de var, ayet de var." 21 yaşında yazdığım ilk kitabım **Mızraksız İlmihal**'in sonuna koyduğum, bizi mağaradan çıkaracak dersin yer aldığı **Riyaz'üs Salihin**. "Ne demek bu efem? Salihlerin bahçesi. Üstadlar ne demiş efem?" "Bahçe biziz, gül bizdedir hocam."

Ahmet Hoca, bir adım önden giden bir kardeş, bir abi, bir baba gibiydi.

Sizinle birlikte düşünüyor, birlikte öğreniyordu. Ona öğrenmeye gittiğinizde bir öğrenme sürecinin parçası olduğunuz, anlamlı bir şey yaptığınız ve öğrenmek istediğinizi ya keşfettiğiniz veya öğrenme kapısından geçtiğiniz hissiyle ayrılırdınız. Öğrendikçe eksikliğinizi idrakine varmaz, arttığınız duygusuyla, cebinizde taşımaya değer bir şeyle ayrılırdınız. Ne kadar cahil olduğunuzu, ne kadar az bildiğinizi, bir şekilde dolayısıyla kendisine ne kadar muhtaç olduğunuzu hissettirmezdi size. Cebinize koyup eve götürebileceğiniz bir cümleyi bile bir soru gibi verirdi mesela: "İnsanın insan üstünde selâhiyet hakkı var mı, yok mu, düşünmek lazım."

Bize İslam'ı anlatmadı O; İslam'ı sevmeyi, tüm varlığıyla hissettiği Müslüman yaşamının coşkusunu bizimle paylaşmaya çalıştı.

Sevgili **Altay Ünaltay** anlatmıştı bana, Hocamızın öldüğünü duyar duymaz, ilk cümlesi, "yetim kaldık" olmuş. Allah O'ndan razıdır, bizden de razı olsun.

Tebliğimin esas konusuna, Rahmetli Ahmet Hocamızın çok sevdiği **Sezai Karakoç** Ağabeyimizden bir cümleyle başlamak istiyorum: "Camiyi hayattan sürmeye başladık başlayalı, adeta ilahi bir ceza olarak biz de hayattan sürülmeye başladık."

Paramparça çıktığımız Birinci Dünya Savaşının sonunda, son sürgünlerini Çanakkale'ye gömdüğümüz, her yanından dumanlar yükselen bahçemizin üzerine inşa edilen yeni devletin bize düşman olduğunu farkettiğimizde, camilere sığındık. 70 yıl boyunca, dünyaya egemen olanların Türkiye Şubesi halinde örgütlenmiş devlet, aynadaki aksimizi düşmana benzetmeye çalıştığında, sığındığımız camilerimiz vardı. Her kasabanın, her köyün bir **Ahmet Sarıoğlu** Hocası vardı.

Bugün, dilinden Allah'ı, Kur'an'ı, Sahih-i Buhari'yi düşürmeyenlerden bir iktidarın devleti altında yaşıyoruz. Ama bu, eskiye abdest aldırın Yeni Türkiye'de camiler, daha önce hiç olmadığı kadar devletin ve iktidar sahiplerinin egemenliğinde. Camilerimiz daha önce hiç bu kadar devletçi olmamıştı. İmamlarımız, hocalarımız daha önce hiç bu kadar kirli siyasetin uzantısı, konjonktürün megafonu olmamıştı. Polisin sıkıldığı gazlardan kaçan gençlerin bile sığınamayacağı devlet dairelerine döndürüldü camilerimiz.

Bu ülkede salt çoğunluk gibi alim, hoca denenler de layığı/ehli oldukları, karakter ve yeteneklerine uygun işleri yapmayanlardan. Siyasi iradenin eteklerini "yolsuzluk hırsızlık değildir" gibi fetvalarla öpen profesyonel köşe yazarı alimler enflasyonu yaşıyoruz. Üstelik imtiyazlarla korunmuş hiç bir makamın olmadığı, herkesin dinini öğrenmesi gerektiğini va'zeden bir dinden geçiyorlar. Başka şartlarda kaportacı, iç mimar, tüccar, mühendis veya klinik vakıa olacak adamlar şimdi hoca da oluyor, alim de olabiliyor, köşe yazarı da, hatta aynı anda her üçü. Elleri altına vakıf, hikmet çatısı, medeniyet yuvası, ilim mektebi, çalışma grubu gibi küçük krallıklar verilmiş, yerden tavana binlerce tezhibli ciltlerin ışıltıdığı duvarların önüne ustaca yerleştirilmiş yüksek koltukların minderlerinden nur patlatan bu hazretlerin kurduğu cümleler, Allah'ın dinini alay konusu yapmaktan öteye geçmiyor. İlahiyat fakültelerimiz bir tek derdimize cevap üretmiyor. İhale kovalayan veya iktidarın masasına ortak olmak isteyen şebekeler, küçük piramitler oldu, cemaat olmak. Memurlaşmayan sanatçımız ya sanatını bırakmak ya da aç kalmak seçeneklerine mahkum.

Müslüman ülkeler, büyük güçlerin satranç tahtasına dönmüş; tarih mirasımız yerle bir edilirken, geleceğimiz çocuklarımız kasaplık kuzular gibi doğranıyor.

Allah'ın, "Sizi bir erkek ve dişiden yarattık ve birbirinizle tanışasınız diye sizi milletlere, kabilelere ayırdık. Haberiniz olsun ki, Allah katında en şerefli, en muttaki olanınızdır" (*Hucurat:13*) diyen kitabın Müslümanlarının, tarihin en eşitlikçi dininden Oligarşiler çıkarabilmesi, insanın neler yapabileceğinin en çarpıcı örneklerinden olsa gerek.

Yaşadığımız dünyaya egemen olanlar artık düpedüz Tanrı'yı oynuyorlar. Fikirleri, sanatı, kültürel mirasları, beslenme kaynaklarını, doğayı, iklimi, hatta tüm canlıların genetiğini tamamen kontrol etmek isteyen ve şeytani güçlerle donanmış bir azınlığın hakim olduğu dünya sistemi, Tanrı olmak istiyor. Tanrı'ya dönük tüm inançlardan onlar için en büyük tehdit İslam. Çünkü Allah'ın tüm insanlığa armağan ettiği İslam, bireysel ve toplumsal hayatın tüm alanlarına müdahil önermeleri olan bir nizamın çerçevesini taşıyor. Ve bu nizam, onlar açısından, diğer dinler gibi bireyin ahlaklı, çalışkan ve huzurlu işçiler olmasını sağlayan bir inanç değil, aynı zamanda, Batıların tabiriyle, toplumsal ve siyasal bir

“framework”. İrkin, coğrafyanın, cinsiyetin, asabiyetin, milliyetin üstünde; hayatı bir emanet sayan; ırkı, coğrafyayı, milliyeti ezme gereği duymadan, herkese adaleti öngören, imtiyazlarla korunmuş hiç bir makama prim vermeyen, peygamberine bile “Allah’ın kulu” diyen, yeryüzü mescidimizdir diyen, zulme uğrayanın yardımına koşmayı ve en önemlisi, saldırganla savaşmayı öğütleyen bir din bu.

Sadece 85 kişinin tüm dünyanın zenginliğinin yarısına sahip olduğu bu piramit düzenine karşı insanın tüm yanlarını kuşatan bir inanç halkasını dikecek mahiyettedir İslam. Bu dinden beslenen bir NİZAM TASAVVURUMUZ olmasın istiyorlar. Piramidin karşısına camiyi, halkayı, saf tutmayı dikemeyelim istiyorlar.

“Onlar sözü dinlerler ve en güzeline uyarlar” der Allah’ın bize vahyi. “Nedir güzel söz?” demişti Rahmetli Ahmet Hocam, “iyilikte birleştiren, kötülüğe direnen, kötülüğe karşı birleştiren sözdür o, Emr-i bil maruf, nehyi ani’l münker.” Söze talip olanlardık biz. Bir sözdür elimizdeki.

Amerika’nın, Rusya’nın, Hindistan’ın, Vatikan’ın dünyaya söyleyeceği söz kalmadı. “De bakayım Efem demişti Ahmet Hocam, bahçe biziz, gül bizdedir. He valla.”

Karşımızda söz yok, sadece namlular var.

Söze talip olanlardık biz. Siyasete, makama, güce değil. Zalimlere ortak olmaya değil. Zulmü ortadan kaldırmaya, insanları kula kul olmanın köleliğinden, yalnızca Allah’ın kulları ve muhatapları olmanın özgürlüğüne çıkarmaya. Allah’ın sarılın dediği ip, piramit düzenleri kurmak değildi. Allah’ın ipi reel-siyaset değildi. Hiç olmadı. Hükümranlık kurmak gibi bir görevimiz de olmadı.

Bir kısmımızı bombardımanlara, bir kısmımızı dikenli tellerin gerisine, bir kısmımızı ellerimiz kanla kaplanıncaya kadar dehşete itiyorlar. Bir kısmımıza harem, bir kısmımıza büyük deve sürülerince mal mülk, bir kısmımıza şöhret, bir kısmımıza Dar’un Nedve’ye başkanlık veya ortaklık vererek buduyorlar bizi.

Tüm bunlar, cümle kuracak çocuklarımız, sözü söyleyecek sesimiz çıkmasın diye. Cümle kurabilenlerimizi sürekli dengeler gözetken ikircikli politik cümlelere zorluyorlar. **Dünyaya söyleyecek sözümüz var ama ya o sözü söyleyecek takatimiz ya da söyleyecek yüzümüz kalmasın istiyorlar.**

Önce direnişimizi ve sözümüzü siyasete indirgemelerine izin verdik, sonra da cahil siyasetçilerin şefaathimiz postuna kuruluşlarına seyirci kaldık. Bir zamanlar siyasetçiler önlerini iliklerdi ilim tahsil edenlerin karşısında. Şu yaşadığımız zilleti hak ediyor muyuz?

En çok vurulanlar, en çok öldürülenler biziz. Ve bizi vuranların gücüyle ölüm ve vahşet saçanlar olarak yine en çok biz resmediliyoruz. Bu kahpeliğe karşı fırtınalar koparmayan şairlerimizin, dolaştıkları boş vadilerden birinde bakacaklar icabına.

Bin beşyüz yıldır ayakta duran anıtlarımız, camilerimiz, kütüphanelerimiz, el emeği, iman nuru yazma eserlerimiz Halep’de Bağdat’da tuzla buz edilirken, iradelerimizi devrettikle-

rimiz, elinde sapan tutan çocuklarımıza "terörist" demekle meşgul olsun istiyorlar. Su kurnazı siyasetçilerin önünde ceketlerini ilikleyen akademisyenler, sabun köpüğü medya maymunlarıyla aynı gösterilere oturup, reklamların arasında İslami İlimler tartışıyor. Yarım yamalak Kur'an okuyabilenlerimiz İslam'da reformla meşgul olsun istiyorlar. Sanki yalan hadislerden kurtulunca bütün çağdaş sorunlarımıza cevap bulacakmışız gibi. Endülüs gibi bir bilim, sanat, felsefe ve kültür medeniyetini kurmamıza engel olmayan yalan hadisler şimdi mi zalime zalim dememize engel oldular? Yüzyılların emeği Hadis Usulü gibi bir bilim inşa etmiş öncülerimizin, alimlerimizin mirası eserler, tüketim kültürüne flaş cümleler kurmaya çalışan toptancıların, spot ışıklarla sarhoş edilen liyakatsizlerin insafında yargılanıyor.

Üç kuruşluk konjonktür analizlerini bile kilit altında tutup kozmik odalarda paylaşanlar; tefsir, fıkıh, hadis, itikad tartışmalarımızı kameralar önünde tartışalım istiyorlar. İhya'cı olmayalım diye reform pompalıyorlar. Orta zekâlılarımızı ödüllendiriyor, emek verenlerimizi gerici kabul edelim istiyorlar. İtiraz eden cümleler kuranlarımıza sert olma diyorlar. Tüm sokaklarımızda yere indirmeyi başardıkları ayartıcı kasırganın hortumundan çocuklarını kurtarmak isteyenlere, "yapıcı eleştiride bulun" diyorlar.

Evangelist Amerikan tarzı ilkel ve hayattan kopuk bir Hıristiyanlığın müfredatını, dilini, propaganda yöntemlerini aynen alıp "Jesus"la Muhammed'i yer değiştirerek başörtülü kızlar eliyle camilerde sokaklarda pazarlayan dergiler, tele-vangelist mehdicikler, Hindistan'dan getirilen ve "hiçbir davan olmasın, kendi necasetinde ara boncuğu" özetinde, akli dumura uğratan vecizeler yığını bir spiritüel materyalizm ülkemize çıkartma yapmış, ilerliyorlar. Kitap okuma süresinin resmi rakamlarla günde ortalama 1 dakikaya düştüğü ülkemizde en çok satan kitap, bir "kişisel gelişim" kitabı oluyor. Allah demenin, hiç bir şeyi boş vermemek olduğu bir dine inananların salt çoğunluk olduğu Yeni Türkiye'de en çok satan,"gerisini boş ver"mek oluyor.

Hepimizi ya mücrim, ya şizofren, ya budist, ya nihilist ya da hadım etmek istiyorlar. Ya Allaha inanmayan Müslümanlar olmamızı, ya da mazlumlara dinini, mezhebini soran münafiklar olmamızı istiyorlar. "İslam'ın iç savaşı mı?" başlıklı tezleri şehvetle yayınlayıp duruyor sistemin taşeron üniversiteleri.

Kudret Büyükcoşkun Ağabeyim, "Allah bu milleti gideriyor" diyor. Ben umutsuz olmak istemiyorum. Ama Geçen 13 yılda sadece bu ülkede, bütün bir nesil, bir yandan tüm dünya avuçlarına açılıyorken, öte yandan düşünmenin, hayal kurmanın, girişimin, emeğin, tecrübenin, hakiki yeteneğin, sorgulamanın, dava sahibi olmanın, bilgi ve birikimin, inanmanın ve itiraz sahibi olmanın cezalandırıldığını; yalakalığın, yalancılığın, şarlatanlığın, sahtekârlığın, linç dilinin, bir şebekenin adamı olmanın ödüllendirildiğini görerek, öğrenerek büyüdü. Artık taze sürgünleri kuran kursuna gururla gitmiyor bu ülkenin. Artık cami imamları kuran talebelerinin açlığıyla ilgilenmiyor.

Ümmetin taze fidanlarını, bu topraklardan fıskıran İslam'la sulayan öğretmenler, ağabeyler, hocalar, âlimler tükeniyor. Yenileri yetişmesin diye aşağılanıyor gencecik dimağlar. Dilencililiği ödüllendirip, ameleler üreten bir endüstriye döndü din âlimliği.

Kabemiz piramit gökdelenlerin kuşatması altında, **Mescid-i Aksa**'mızın altı boşaltılıyor; AVMLer, kapalı siteler ve faiz borcu abideleriyle kirletiliyor topraklarımız. Kolay kredi paketleri ile bankalara borçlu birer bankamatiğe çeviriyorlar hepimizi; öğretmenlerimizi, imamlarımızı, hatiplerimizi. Dünyanın en genç, en dinamik Müslüman ülkesinin fidanları, her biri ayrı ayrı meyveler veren ağaçlar olmadan önce biçiliyor. Biçer-döverlerin ayartıcı rüzgarlarından başka rüzgar esmiyor bahçemizde.

Bahçivansızız.

Müslüman işadamları, kurumlar, vakıflar, partiler, söze ve söyleme yatırım yapmıyor. İmkanları eline geçirmiş olanlar, makam odasında kendilerinden daha zeki, daha yetenekli, daha bilgili, daha ehliyetli kimseyi görmek istemiyor. Ahmak ezberlerin dışında soru soran gençler, "bir sen misin akıllı?" diye daha sorusu bitmeden susturuluyor. Bir kumarhaneye çevrilmiş eğitim sistemi dışında, kurşun askerler yetiştirmeyen hiç bir eğitim çalışmasına yatırım yapılmıyor. İlim ve sanata talip olanlar, iktidar kavgalarının uzantısı olmaya zorlanıyor. Tüm dünyanın yüzüne Allah'ın rahmetinden bir tebessüm koyacak bir cümle kurma kabiliyetindeki kalemlerimiz, reklam metinleri ya da bezirgan siyasetçilere temenna veya konuşma metinleri yazmadıkça aç kalıyor.

Türkiye, 80 yıl sonra, İslami Direniş Hareketi'nin içinden devşirilen, İslam tüccarı ama İslamcılığı kof siyasetçilerle Post-Kemalizm'e geçirildi. Post-İslam'a geçirilmeden, imkan ve ihtimali kaybetmeden toparlanmamız gerekiyor. Söze talip olmamız, sözü inşa etmemiz, mahallemizdeki kokuşmuş çukurda debelenmek yerine, gözümüzü tüm dünyaya çevirip, sözünün eri, sözünün taşıyıcısı hakperestler olmamız gerekiyor.

Tüm dünyayı kucaklayan bir DÜNYA TASAVVURUMUZ olmasın istiyorlar. Müslüman'ca tasavvur etmeyi öğrenmenin yolu, hiç olmazsa tatillerimizin yarısını Kuran'ı, Riyaz-üs Salihin'i okumaya, anlama çabasına ayırmamızla mümkün olabilir. Camileri devlet daireleri olmaktan çıkarmaya çalışabiliriz. Okuduklarımızı kitapların sayfalarından bugüne, hayatımıza, içinde yaşadığımız dünyaya nasıl taşıyacağımız gibi bir derdimiz olmalı. Ölümün hayatın devamı olduğunu, "Kıyamet Aşısı"nı, Musa'nın asasını, Ali'nin kılıcını geri çekişini, Gazze'nin "tohum saklayanlar" şarkısını, Aşık Veysel'in "sen toksun da ben aç mıyım" türküsünü kavramak isteyen bir derdimiz... Şiirimize, mimarimize, hikayelerimize, giyinme biçimimize ve insanların yalnızlığına, çaresizliğine, umutsuzluğuna dönük...

Adana'da intihar eden seyyar satıcıya, %46'sı açlık ve sefaletin sınırında yaşayan Amerikan halkına, kendi tarım arazilerinde kendi elleriyle yetiştirdikleri ve yine üç kuruşa kendilerine toplatılan patatesleri gıda şirketleri tarafından toplanıp götürüldükten sonra aç kalan Güney Amerikalı esmer çocuklara... Ahlaksızları devşirilerek kurulmuş katiller devletiyle anılmak istemeyen Yahudi çocuklara... Yöneticilerini televizyon programlarına taşıyan Mercedeslerin ödemelerinden arta kalanla Afrika'ya su kuyuları kazmak yerine, o yanık

çocuklarla saf tutmaya... Başörtüsü serbest diye şişinen tacirleri terkedip, o başörtüsünü giyen kızların yanaklarını kızartacak, Vietnam'da veya Çin'de bir atölyede tırnaklarını kanata kanata günde elli sente çalışan on yaşında çocukların hayatlarından damıtılan Garnier marka makyajlardan korumaya yönelik bir idrak olmalı derdimiz. Hayatın temel taşlarını patentleyen, insanlığın genlerini kendi piramit düzenlerinin tasavvurunda manipüle etmeye çalışanlara karşı, Allah'la ve fıtratla barışık bir sözümüz olmalı.

Size zamanı geldiğine inandığım ve sizin de en az benim kadar hissettiğinize inandığım bir dünya tasavvurunu yüksek sesle söze dökmek istiyorum şimdi... Tarihte hiç bir zaman bu kadar "cihan-şümul", bu kadar evrensel, bu kadar kuşatıcı, bu kadar birleştirici olmadı bu tasavvur. Bu tasavvurun ipuçları şunlardır:

- Allah'la barışık ve inançlıdır. Allah'a inanmayı kendisine ayrıcalık sağlayan bir üstünlük olarak görmez. İnsanları inançlarıyla değil davranışları ve halleriyle değerlendirir. Adaleti herkes için ister. Üstünlüğü, insanlık için hayırlı davranış ve işlere verir. İncanın yargısını Allah'a havale eder. Organize din, kurumlaşmış dogmalardan uzak durur. Kitapları, gelenekleri tabulaştırmaz, okur ve paylaşır. Markaya, etikete değil, ürettiği hayra bakar.
- Vatan, bayrak, devlet, hatta "normal" gibi kutsalları yoktur. Varlık temelli düşmanlığı yoktur.
- Davet ederken ücret istemez.
- Doğayla barışıktır ve onu bir emanet sayar.
- Paylaşımıcıdır. Patentlemez. Bir ağacı, bir çiçeği herkesin kabul eder. Dünyayı herkesin hakkı görür. Parçalamayı, ele geçirmeyi, yenmeyi değil; kucak açmayı, birleştirmeyi ve paylaşmayı esas alır.
- Hiyerarşi ve imtiyazlarla korunmuş makamlara karşıdır.
- Üretimden yanadır. Fikirden, tutkudan, ilgilerden, hakiki olandan yana.
- Farklılığı önemser, benzerliği değişime açık tutar. İctihad kapısı sonuna kadar açıktır, hukuk yaşayan hayatla birlikte şekillenir.
- Artık-değerin temerküzüne karşıdır. Paradan para kazanmaya yani üretmeyen kazanca, faize karşıdır.

Tanıdık geliyor mu? İşte budur "asrın idraki"nden uzak tutmaya çalıştıkları tasavvur. Vakıti Zamanı gelmiş fikir budur. Harıl harıl bankasız, faizsiz bir dünya tasavvur etsin iktisatçılarımız ve sinemacılarımız, o dünyada geçen bir aşk hikayesinin filmini çeksin, festivallerde ödül alırım ümidiyle sözde "az gelişmiş"liğimizi pazarlamak yerine...

Geçen yıl, Amerika'nın taşrasında, eski ve küçük bir maden kasabasındaki bir motelin duvarında gördüğüm bir tablo yerimde mıhlamıştı beni. Tanıdık geldi. Arabayı kenara çekip karşısında dikildim. Çok güzel, çok davetkardı. Bir aşk hikayesini tasvir ediyordu. Bir adamın bir kadına özlemini. "Hispanik ve Katolik olduğu apaçık bir tablo" dedim kendi

kendime ama beni çok etkilemişti. Sanatçı imzalamış mı diye baktım ve en sevdiğim Hisprik şairin şiirinden esinlenerek yapıldığını ilan eden bir cümleyle imzalandığını gördüm. Oracıkta, birden ve uzun zamandır unuttuğum bir gerçek, yeniden dank etti bana:

Ahmet Hoca Sezai Karakoç'u bana ısrarla tavsiye etmişti çünkü Sezai Karakoç'un hangi şiirini hangi yazısını okursanız okuyun, bunu bir Müslüman'ın yazdığını anlardınız. Müslüman ve bu topraklara ait. Biz aynadaki aksimizde bir Müslüman'ın bize baktığını görmeye başladığımızda kaybetmeye başladık.

Renk renk, çeşit çeşit, milyarlarca Müslüman var bu dünyada ve bu milyarlarca Müslüman, vatanımıza uğratılan şiddet ve kaostan doğmuş iki üç çeteye indirgenirken, kadınların kahkahasıyla uğraşan hocalar, Şeytan'ın tasavvurundan başka neye katkıda bulunuyorlar? Ya biz?

Her birimiz, Müslüman olma teyakkuzuyla kazanmaya çalışmalı değil miyiz günümüzü? Yazarlarımız, araştırmacılarımız, akademisyenlerimiz, yazdıkları metinlere bir kez daha ve dikkatle bakmalı: Referanslarım nereden, kaynaklarım nedir, kimleri neleri alıntılادم, düşüncemi ifade ederken? Dipnotlarımda kimler var? En çok kimlerin yazdıklarını okuyorum? Nereden içiyorum suyum, beslendiğim kaynaklar nedir? Neden?

Bir şeyler bırakmalıyız geride. Sahici ve gerçekten Müslüman bir şeyler. Geriye dönüp baktığımızda, bu eseri ben verdim, bu duvarı ben diktim, şeytana ve kötülüğe karşı bu parolayı ben kurdum, bu tohumu ben ektim, bu insanı ben kaldırdım yerden ve helaldi, elbisemi ve ellerimi temiz tuttum. Abdestliydim, Alnımda secde izi vardı, eserimi görenler böyle olmaya çalışan biri olduğumu da anlayacak diyelim. Bir tek kez yaşayacağız bu dünyayı, bu dünyada yaşadığımız anlaşılın ve teşekkür edilsin bize.

Sözlerimi, Rahmetli Ahmet Hocam için ta Lise ikideyken yazdığım bir şiiri paylaşarak bitirmek istiyorum:

"Başlarımızın üstünden dua renkli bir kuş uçar
İmkansız ama güzel şeylerin şarkısıyla
Olması gerekenleri mümkün kılarak uçar
Duruur göğe bakar
Göğsümüze gül takarız."

"Fensurnâ alel kavmil kâfirîn."

Sürç-ü lisan ettiysem başışlayın.

MEHMET EFE – 28 Mart 2015, Bayrampaşa.